

Отже, трудовий договір посідає особливе місце в трудовому праві. У результаті його укладання виникають трудові відносини між працівником та роботодавцем. Усі працівники мають однаковий правовий статус, а власник, у свою чергу, стосовно таких працівників, зобов'язаний дотримуватися всіх правил і гарантій, передбачених трудовим законодавством і трудовим договором.

Висновок. Підсумовуючи вищевикладений матеріал, ми прийшли до висновку, що трудовий договір є тра-

диційною формою регулювання суспільних відносин у галузі трудового права, які використовують договірне начало. Він є основою реалізації громадянами свого конституційного права на працю. Процес укладання трудового договору має договірний характер, ґрунтується на принципі свободи та спільному, погодженому волевиявленні працівника і роботодавця. Наслідком укладання трудового договору є перетворення статутних прав і обов'язків, визначених законом, на конкретні права і обов'язки, які є змістом трудових правовідносин.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 18.09.2011. – К. : Паливода А.В., 2011. – 56 с.
2. Гусов К.Н. Трудовое право России : [учебник] / К.Н. Гусов, В.Н. Толкунова. – М. : ТК Велби, Изд-во Проспект. – 2004. – 496 с.
3. Гусов К.Н. Договоры о труде в трудовом праве при формировании рыночной экономики : дис. ... док. юрид. наук : 12.00.05 «Трудовое право; право социального обеспечения» / К.Н. Гусов. – М., 1993. – 277 с.
4. Грузінова Л.П. Трудове право України : [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.] / Л.П. Грузінова. – К. : МАУП, 2003 – Ч. 2. – 136 с.
5. Трудовое право России : [учебник] / под ред. С.П. Маврина, Е.Б. Хохлова. – М. : Юристъ, 2003. – 560 с.
6. Прокопенко В.І. Трудове право України / В.І. Прокопенко – Х., 1998. – 480 с.
7. Цвайгерт К. Введение в сравнительное правоведение в сферечастого права в 2-х т. – пер. с нем. / К. Цвайгерт, Х. Кетц. – М. : Междунар. отношения. – 1998. – Т. 2. – 512 с.
8. Казанцев М.Ф. Концепция гражданско-правового договорного регулирования : автореф. дис. ... док. юрид. наук : 12.00.03 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право». / М.Ф. Казанцев. – Екатеринбург, 2008. – 18 с.
9. Мельничук Н.О. Договір як форма регулювання трудових відносин / Н.О. Мельничук // Часопис Київського університету права. – 2009. – № 2. – С. 149–153.

УДК 347.965.6

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ІНІЦІУВАННЯ ПИТАННЯ ПРО ДИСЦИПЛІНАРНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ АДВОКАТА

SOME ASPECTS OF THE PROBLEM INITIATION ISSUE OF DISCIPLINARY RESPONSIBILITY LAWYER

Заборовський В.В.,

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права*

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

У статті досліджується правова природа приводів для порушення дисциплінарного провадження стосовно адвоката (ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність адвоката). Стаття розкриває сутність та порядок ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність адвоката.

Ключові слова: адвокат, адвокатська діяльність, дисциплінарна відповідальність, приводи для порушення дисциплінарної справи, гарантії діяльності адвоката.

В статье исследуется правовая природа поводов для возбуждения дисциплинарного производства в отношении адвоката (иницирование вопроса о дисциплинарной ответственности адвоката). Статья раскрывает сущность и порядок инициирования вопроса о дисциплинарной ответственности адвоката.

Ключові слова: адвокат, адвокатская деятельность, дисциплинарная ответственность, поводы для возбуждения дисциплинарного дела, гарантии деятельности адвоката.

In this paper, an analysis the legal nature of the reasons for the initiation of disciplinary proceedings against a lawyer (the question of initiating disciplinary action lawyer). The article reveals the essence of the issue and order the initiation of disciplinary action lawyer.

Key words: lawyer, legal profession, disciplinary responsibility, reasons for initiation of disciplinary cases, guarantee activity of the lawyer.

Актуальність теми. Актуальним під час розгляду правової природи дисциплінарної відповідальності адвоката залишається питання про приводи для порушення дисциплінарного провадження. Український законодавець у цьому випадку застосовує словосполучення «ініціювання питання» про дисциплінарну відповідальність адвоката. Така актуальність проявляється в тому, що «перш ніж порушувати дисциплінарне провадження й перевіряти обставини справи, слід переконатися в наявності допустимого приводу» [1, с. 60]. Загальноприйнятим розумінням приводу для порушення дисциплінарного провадження щодо адвоката є сприйняття його як джерела, що містить відомості про вчинення такою особою дисциплінарного проступку.

Аналіз наукових публікацій. Проблема визначення правової природи приводів для порушення дисциплінарного провадження стосовно адвоката (ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність адвоката) була предметом досліджень ряду науковців. Серед вчених, які досліджували окремі аспекти цієї проблеми, треба виокремити праці О.О. Бусуріної, Т.В. Варфоломєєвої, Т.С. Коваленка, О.С. Мостовенка, С.Ф. Сафулька, Д.П. Фіолевського та інших.

Метою статті є аналіз правової природи приводів для порушення дисциплінарного провадження стосовно адвоката. Основними завданнями є такі: розкрити сутність та порядок ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність адвоката; проаналізувати норми національного законодавства, що регулюють це питання; на основі проведеного аналізу виявити прогалини та недоліки правового регулювання, що стосуються приводів.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ч. 1 ст. 36 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [2] право на звернення до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури із заявою (скаргою) щодо поведінки адвоката, яка може бути підставою для дисциплінарної відповідальності, має кожен, кому відомі факти такої поведінки. Такою нормою український законодавець зробив перелік приводів для порушення дисциплінарного провадження відкритим, оскільки надав право кожному, хто володіє даними про дисциплінарний проступок адвоката, можливість звертатися із заявою (скаргою) до відповідної кваліфікаційно-дисциплінарної комісії.

Деякі українські науковці намагалися визначити такі приводи. Так, Т.С. Коваленко, аналізуючи приводи для порушення дисциплінарного провадження щодо адвокатів (під якими вона розуміє джерела, з яких компетентні органи отримують дані про вчинення проступку, що потребують перевірки), вказує, що такими можуть бути: а) подання голови відповідного суду, окремі ухвали судів, постанови та повідомлення судів, постанови та подання посадових осіб органів досудового слідства, прокуратури; б) скарги та заяви громадян, юридичних осіб; в) подання голови або членів КДКА, заяви та скарги адвокатських об'єднань, адвокатів; г) подання та заяви посадових осіб державних органів, установ, підприємств, організацій, органів місцевого самоврядування; д)

повідомлення засобів масової інформації; е) безпосереднє виявлення органами адвокатського самоврядування порушення адвокатами професійних обов'язків [3, с. 176].

Незважаючи на те, що в Роз'ясненні Міністерства юстиції України «Реформування системи доступу до адвокатської професії та дисциплінарної відповідальності адвокатів» [4] важливою гарантією ефективності інституту дисциплінарної відповідальності є гарантоване право кожного, кому відомі факти поведінки адвоката, яка може бути підставою для дисциплінарної відповідальності, безпосередньо звертатися зі скаргою до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури, вказана норма критикувалася з боку як науковців, так і практикуючих юристів.

Д.П. Фіолевський зазначає, що норма українського законодавства, якою передбачається право кожного на звернення до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури із заявою (скаргою) щодо поведінки адвоката, не позбавлена певних недоліків. Зокрема, він зазначає, що український законодавець, формуючи вищевказану норму, допустив суперечливість деяких положень та надав привід для різного тлумачення деяких понять. Так, він зазначає, що в згадуваній ч. 1 ст. 36 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» використовується словосполучення «поведінка адвоката» як підстава для дисциплінарної відповідальності (у такому ж значенні це словосполучення застосовується й у ч. 1 ст. 38 цього Закону). Водночас ч. 1 ст. 37, ч. 2 ст. 36 вже оперує таким словосполученням, як «відомості про дисциплінарний проступок». У такому випадку повністю погоджуємося з твердженням Д.П. Фіолевського, що «приводом для ініціювання дисциплінарного провадження стосовно адвоката може бути дисциплінарний проступок, тобто конкретний вчинок, що порушує закон, правила, порядок. Поведінка – це скоріше етична категорія, але не юридичний критерій, якого потребує норма закону» [5, с. 193].

Іншим недоліком згадуваної ч. 1 ст. 36 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» є суперечність деяких її положень, зокрема те, що стосується використання понять «право ініціювання» питання про дисциплінарну відповідальність та «звернення» до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури із заявою (скаргою) щодо поведінки адвоката, які законодавець розглядає як тотожні поняття. На неможливість такого отождоження вказує Д.П. Фіолевський, який зазначає, що «ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність має на увазі письмове звернення до КДК з проханням покарати адвоката за конкретне порушення свого обов'язку чи за неетичну поведінку. Звернення може бути таким ініціюванням, коли там ставиться питання про покарання адвоката. Але звернення може й не містити такої вимоги. Коли звернення лише привертає увагу до порушення чи недостойної поведінки адвоката, це ще не привід розглядати його як «ініціювання» про дисциплінарну відповідальність» [5, с. 194].

Про недолік норми, що передбачає приводи для порушення дисциплінарного провадження до

адвоката свідчить і непослідовність українського законодавця щодо застосування форм звернень осіб, яким відомі факти вчинення такою особою дисциплінарного проступку. У переважній більшості випадків законодавець застосовує подвійну форму такого звернення, використовуючи такі поняття, як «заява» та «скарга». У згадуваній ч. 1 ст. 36 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» йде мова про те, що право на звернення до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури із заявою (скаргою) щодо поведінки адвоката, яка може бути підставою для дисциплінарної відповідальності, має кожен, кому відомі факти такої поведінки. Слід відмітити те, що в українському законодавстві це далеко не єдиний випадок застосування подвійної форми звернення для відкриття дисциплінарного провадження. Зокрема, в п. 1.4 Наказу Державної судової адміністрації «Про Положення про автоматизовану систему визначення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України» [6] зазначено, що скарга (заява) – звернення щодо неналежної поведінки судді, яка містить в собі вимогу про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Недолік в такому разі полягає в тому, що вже ч. 2 ст. 33 цього закону передбачено, що дисциплінарне провадження – процедура розгляду письмової скарги, яка містить відомості про наявність у дія адвоката ознак дисциплінарного проступку. Виходячи із цього визначення, незрозумілим залишається статус та взагалі необхідність закріплення такої форми звернення як «заява», оскільки, відповідно до вищевказаних положень, розгляду в межах дисциплінарного провадження підлягають тільки письмові скарги.

На жаль, у такому випадку український законодавець не дає визначення цим поняттям та не розмежовує сфери їх застосування. Винятком із цього твердження може бути хіба що норма ч. 2 ст. 63 Правил адвокатської етики [7], за якою в разі звернення зі скаргами щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності за порушення Правил адвокатської етики адвокатів, яких обрано до органів адвокатського самоврядування, чи якщо скаржниками стосовно порушення цих Правил виступають адвокати, яких обрано до органів адвокатського самоврядування, з метою забезпечення неупередженості та об'єктивності під час розгляду зазначених скарг Вища кваліфікаційно-дисциплінарна комісія адвокатури забезпечує перерозподіл та направлення таких заяв (скарг) для розгляду до КДКА іншого регіону, ніж регіон, у якому зазначений адвокат входить до органів адвокатського самоврядування.

Не дає можливості здійснити чітке розмежування щодо сфери застосування таких форм звернень і легально закріплені їхні визначення, що містяться в Законі України «Про звернення громадян» [8]. На нашу думку, ст. 3 вказаного закону досить умовно всі звернення громадян розділяє на такі форми, як пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги. Так, під заявою (клопотанням) розуміється звернення громадян із проханням про сприяння реалізації

закріплених Конституцією України та чинним законодавством їхніх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, народних депутатів України, депутатів місцевих рад, посадових осіб, а також висловлення думки щодо поліпшення їхньої діяльності. Водночас скарга – звернення з вимогою про поновлення прав і захист законних інтересів громадян, порушених діями (бездіяльністю), рішеннями державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян, посадових осіб. Виходячи з буквального тлумачення вказаних визначень, більш доцільним є застосування такої форми звернення, як заява, як повідомлення, що містить відомості про наявність у дія адвоката ознак дисциплінарного проступку, оскільки такою формою передбачена можливість звернення з повідомленням про порушення чинного законодавства.

Враховуючи вищевикладене, ми вважаємо, що український законодавець повинен усунути вказані недоліки. А в разі збереження подвійності форм звернення щодо вчинення адвокатом дисциплінарного проступку, здійснити чітке розмежування сфери їх застосування. Тільки такий стан речей забезпечить ефективність інституту дисциплінарної відповідальності адвоката.

Незважаючи на наявні значні недоліки в правовому регулюванні приводів для порушення дисциплінарного провадження, найбільшої критики зазнала та частина положення, що стосується права кожного, кому відомі факти, які можуть бути підставою для дисциплінарної відповідальності адвоката, звертатися з відповідною заявою (скаргою) до кваліфікаційно-дисциплінарних комісій. Закріплення вказаної норми певним чином суперечить одному з основних принципів адвокатської діяльності, а саме принципу незалежності (ч. 1 ст. 4 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»).

Такий висновок робиться з того, що ця норма надає право кожному, навіть особі, яка не має жодного відношення до професійної діяльності адвоката (не є ні його клієнтом, ні жодним іншим учасником будь-якого провадження, де бере участь адвокат), звертатися із заявою (скаргою) до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії. У цьому випадку потрібно врахувати й те, що низка норм Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», які стосуються підстав притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності не позбавлені недоліків та прогалин. Зокрема, це стосується відсутності конкретного переліку протиправних діянь, що можуть бути розцінені як дисциплінарний проступок; відсутності легального закріплення основних кваліфікуючих понять (порушення присяги адвоката України, грубого одноразового порушення правил адвокатської етики тощо), які можуть бути основою для застосування того чи іншого виду дисциплінарних стягнень, або ж взагалі для кваліфікації діяння як дисциплінарного проступку.

Необхідно врахувати й те, що ч. 2 ст. 36 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» передбачено, що не допускається зловживання правом на звернення до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури, у тому числі ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність адвоката без достатніх підстав і використання зазначеного права як засобу тиску на адвоката у зв'язку зі здійсненням ним адвокатської діяльності. Заслужує на увагу думка Д.П. Фіолевського, який зазначає: «цікаво, кому адресовано цей Закон, кожному клієнту? Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» написано для адвокатської спільноти. Чи буде читати Закон кожен, кому доводиться звертатися до адвоката? Навряд чи. Декларація, яку ніхто не буде читати, а більш того, ураховувати в своїх вчинках» [5, с. 193]. Ми повністю погоджуємося з думкою Д.П. Фіолевського, оскільки допоки не буде законодавчо закріплено чіткий механізм реалізації тої чи іншої норми, а в нашому випадку – притягнення до відповідальності особи за зловживання таким правом, то така норма носитиме тільки декларативний характер, і навряд чи може йти мова про можливість належного її застосування та реальний захист адвоката.

Все це на практиці може призвести до випадків, коли щодо адвоката, який зайняв певну суспільно-політичну позицію, буде подана значна кількість таких заяв (скарги) кожним «бажаючим», який навіть не буде мати жодного відношення до професійної діяльності такого адвоката. Тоді слушно виникає питання: «Як на це повинна реагувати кваліфікаційно-дисциплінарна комісія?». Тому вартою уваги є думка С.С. Мостовенка, який вважає за необхідне обмежити коло таких осіб, «бо надання права подавати скарги необмеженій кількості людей може призвести до того, що адвокат тільки й відбиватиметься від таких «письменників», а це жодним чином не сприятиме якості його роботи й інтересам клієнта» [9, с. 6].

Потрібно врахувати й положення ч. 1 ст. 42 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», згідно з яким адвокат чи особа, яка ініціювала питання про дисциплінарну відповідальність адвоката, має право оскаржити рішення в дисциплінарній справі протягом тридцяти днів із дня його прийняття до Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури або до суду. Виходячи із цієї норми, кожен такий «бажаючий» після розгляду його заяви кваліфікаційно-дисциплінарною комісією та винесення нею рішення може оскаржити його до суду чи до Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури (рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури теж може бути оскаржене до суду). Все це знову ж таки може мати негативний вплив на професійну діяльність адвоката та на його ділову репутацію. Але потрібно не забувати й те, що суд жодним чином не обмежений у можливості, скасовуючи рішення кваліфікаційно-дисциплінарної комісії, визнати дії такої комісії (наприклад, щодо відмови у відкритті дисциплінарного провадження або ж застосуванні більш «поблажливого» покарання) неправомірними. Таке рішення суду може мати

своїм наслідком застосування до адвоката заходів дисциплінарного впливу або ж посилення покарання аж до позбавлення права на адвокатську діяльність.

Показовим у цьому випадку є Постанова окружного адміністративного суду м. Києва від 25 вересня 2013 р. (у справі № 826/10762/13-а) [10], якою було визнано протиправним та скасовано рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури від 21 червня 2013 р. № V-018/2013. Вказаним рішенням Вища кваліфікаційно-дисциплінарна комісія адвокатури скасувала рішення дисциплінарної палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури Харківської області від 26 березня 2013 р., за яким до адвоката було застосовано такий вид дисциплінарного стягнення, як позбавлення права на заняття адвокатською діяльністю. Враховуючи положення ст. 42 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», яким передбачається негайне набрання рішенням кваліфікаційно-дисциплінарної комісії законної сили. Оскільки передбачено, що оскарження рішення не зупиняє його дії, то фактичним наслідком згадуваної постанови окружного адміністративного суду м. Києва від 25 вересня 2013 р. стало застосування до адвоката дисциплінарного стягнення у вигляді позбавлення права на заняття адвокатською діяльністю. Враховуючи вищевказане, слухною є думка С.С. Мостовенко: «з огляду на реалії нашої країни, де суди прислухаються до «порад» працівників правоохоронних органів і державних чиновників, «незручний» адвокат має всі шанси розпрощатися з професією. Відповідно, кожен з адвокатів братиме до уваги зазначений чинник, що негативно позначатиметься на виконанні адвокатом його професійних обов'язків» [9, с. 6].

Для повного розкриття питання про приводи для порушення дисциплінарного провадження щодо адвоката, слід відмітити те, що певною гарантією для нього є норма п. 2 ч. 2 ст. 36 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», згідно з якою дисциплінарну справу стосовно адвоката не може бути порушено за заявою (скаргою), що не містить відомостей про наявність ознак дисциплінарного проступку адвоката, а також за анонімною заявою (скаргою). Ця норма має широкий правозастосовний характер і, як правило, застосовується регіональними кваліфікаційно-дисциплінарними комісіями (Вищою кваліфікаційно-дисциплінарною комісією адвокатури) у разі прийняття рішення про відмову в порушенні дисциплінарної скарги (або ж у разі залишення скарг на такі рішення про відмову в порушенні дисциплінарної справи відносно адвоката без задоволення). Зокрема, до них можна віднести рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури № I-033/2014 [11], № I-025/2014 [12], № I-019/2014 [13], основою прийняття яких і стала вищевказана норма, згідно з якою дисциплінарну справу стосовно адвоката не може бути порушено за заявою (скаргою), що не містить відомостей про наявність ознак дисциплінарного проступку.

Висновки. Враховуючи вищевказане, доходимо висновку, що положення ст. 36 Закону України «Про

адвокатуру та адвокатську діяльність» (ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність адвоката) не забезпечують належним чином реалізації принципу незалежності адвокатури. А наявні в цій статті гарантії для діяльності адвоката не забезпечу-

ють належної ефективності інституту дисциплінарної відповідальності. Все це свідчить про нагальну потребу внесення змін законодавцем до норм, що регулюють питання про приводи для порушення дисциплінарного провадження стосовно адвоката.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бусурина Е.О. Поводы для возбуждения дисциплинарного производства в отношении адвоката / Е.О. Бусурина // Евразийская адвокатура. – 2013. – № 2(3). – С. 60–64.
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 5 липня 2012 р. № 5076-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 62. – Ст. 17.
3. Коваленко Т.С. Дисциплінарна відповідальність адвоката : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / Т.С. Коваленко. – К., 2010. – 243 с.
4. Реформування системи доступу до адвокатської професії та дисциплінарної відповідальності адвокатів: Роз'яснення Міністерства юстиції України від 28 лютого 2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0006323-13>.
5. Фіолевський Д.П. Адвокатура : [підручник] / Д.П. Фіолевський. – 3-тє вид., випр. і доп. – К. : Алерта, 2014. – 624 с.
6. Положення про автоматизовану систему визначення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України : Наказ Державної судової адміністрації України від 24 лютого 2011 р. № 51 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dsa.court.gov.ua/dsa/14/N512011>.
7. Правила адвокатської етики, затверджені Установчим З'їздом адвокатів України від 17 листопада 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vkdka.org/pravil-advokatskoji-etiki>.
8. Про звернення громадян : Закон України від 2 жовтня 1996 р. № 393/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.
9. Мостовенко С.С. Адвокат – не посередник між чиновником і клієнтом! / С.С. Мостовенко // Дзеркало тижня. – 2012. – № 26. – С. 6.
10. Постанова окружного адміністративного суду м. Києва від 25 вересня 2013 р. (у справі № 826/10762/13-а) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/33864404>.
11. Рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури № І-033/2014 від 24 січня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vkdka.org/rishennya-i-0332014>.
12. Рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури № І-025/2014 від 24 січня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vkdka.org/rishennya-i-0252014>.
13. Рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури № І-019/2014 від 24 січня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vkdka.org/rishennya-i-0192014>.

УДК 349.2

СУТНІСТЬ І ЗНАЧЕННЯ ДИСТАНЦІЙНОЇ ЗАЙНЯТОСТІ ПРАЦІВНИКІВ В УКРАЇНІ

NATURE AND SIGNIFICANCE OF DISTANCE IN UKRAINE EMPLOYMENT

Іншин М.І.,

*доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри трудового права та права соціального забезпечення
Київського національного університету імені Тараса Шевченка,
член-кореспондент НАПрН України, заслужений юрист України*

У статті розкрито сутність та проаналізовано значення дистанційної зайнятості працівників. Автором проведено загальнотеоретичний аналіз питань. Також запропоновані ґрунтовні висновки та пропозиції щодо сутності і значення дистанційної зайнятості працівників в Україні.

Ключові слова: дистанційна зайнятість, працівник, трудові права, роботодавець, соціально-трудова відносина.

В статье раскрыта сущность и проанализировано значение дистанционной занятости работников. Автором проведено общетеоретический анализ вопросов. Также предложены основательные выводы и предложения относительно определения сущности и значения дистанционной занятости работников в Украине.

Ключові слова: удаленная занятость, работник, трудовые права, работодатель, социально-трудова отношения.

The paper analyzes the essence and importance of remote employment. The authors made a general theoretical analysis of the issues. Also offered solid conclusions and proposals about the nature and importance of remote employment in Ukraine.

Key words: remote employment, employee, labor law, the employer, Labor Relations.